

INSPIRATIONSMATERIALE

Demokrati og medier

Med sin originale tilgang bakket op af grundig research får Jesper Tynell i 'Mørkelygten' kastet lys over et strukturelt fænomen og et alvorligt demokratisk problem, som hverken politikere eller den brede offentlighed nu bør kunne undlade at tage op til alvorlig diskussion. Foto: Marie Hald/Polfoto

Politiske embedsmænd og demokratisk tusmørke

Med 'Mørkelygten' gør Jesper Tynell op med myten om den rent fagligt funderede embedsmand og viser, hvordan embedsværket deltager i at vildlede Folketinget og offentligheden. Afdækningen bør føre til en debat om dette fundamentale demokratiske problem, skriver juraprofessorerne Michael Gøtze og Jens Elo Rytter, der anmelder bogen for Information

Ny bog

Af Michael Gøtze og Jens Elo Rytter

Den prisbelønnede journalist og forfatter Jesper Tynell har netop udgivet bogen *Mørkelygten* om embedsmandens rolle mellem politik og faglighed. Bogen er baseret på flere års arbejde og samtaler med 45 anonyme embedsmænd. Jesper Tynell kaster i bogen lys over em-

bedsmandskulturen 'set indefra'. Bogens titel er hentet fra embedsmandsjargon, hvor brug af mørkelygten betyder, at man belyser noget på en sådan måde, at det reelt bliver mere dunkelt. Metoden går ud på at (for)blænde f.eks. Folketinget, pressen og offentligheden med tal, fakta og vurderinger, som foregiver at belyse det hele, men som reelt mørklægger og tilslører det, man gerne vil skjule. Resultatet er en politisk manipuleret formidling af virkeligheden – en mere eller mindre subtil form

for vildledning. Bogens grundstemning er ren 'Borgen', og der er rænkespil og røgslørsmåner ad libitum.

Jesper Tynell gennemgår med embedsmændenes hjælp en række politiske sager fra de senere år, herunder sagerne om Irakkrigen, strukturreformen, børnechecken, de statsløse, arbejdsformidlingen, Dan Lyngø etc. Gennemgangen viser, hvordan embedsmænd ofte manipulerer med statistikker og med jura for at kunne understøtte, at ministerens politiske forslag er både sagligt begrundet og lovlig, selv om det undertiden ikke er tilfældet eller i hvert fald er stærkt tvivlsomt. Eksemplerne viser, at embedsmænd regner baglæns og tilskærer og manipulerer fakta og jura for at imødekomme udtalte og uudtalte politiske præferencer. Modhensyn og modargumenter sorteres fra. Saglighed ofres til fordel for spin. Mørkelygtens tvetydighed består også i, at man udadtil siger noget

med stor overbevisning, samtidig med at man indadtil godt ved, at det ikke forholder sig sådan. Embedsmandens Janus-ansigt viser sig i bogen især i forhold til jura, som forfatteren har et imponerende tæt indblik i. Embedsmanden er ikke – som mange ellers tror – et bolværk mod manipulation og vildledning, men er tværtimod i Jesper Tynells fremstilling aktivt involveret i fordrejninger i mange variationer. Det er karrierefremmende at have 'mørkelygte'-kompetencer.

Idealet om et oplyst demokrati Gennemgangen af sagerne er særdeles velskrevet og sine steder ligefrem spændende som en krimi. Andre steder bliver gennemgangen måske en anelse omstændelig og langtrukket, når man allerede ret tidligt har fanget melodien – den falske forstås.

Det vigtige for forfatteren er dog ikke politiseringen i den enkelte sag, men det helhedsbillede

af forholdet mellem embedsapparatet og det politiske system, som disse sager til sammen tegner. Bogen begraver myten om den rent fagligt funderede embedsmand. I politiske sager leverer embedsmanden ikke neutrale vurderinger/redegørelser, men snarere partsindlæg. Bogen tegner således et billede af en politiseret embedsstand, som villigt manipulerer med jura, tal og fakta, så de understøtter ministerens politiske dagsorden, men det sker på en så behændig måde, at det ofte vil være vanskeligt at hænge nogen op på det. Hvem har så ansvaret for dette?

Bogen synes i høj grad at pege på ministre, som vider armen om på embedsmændene. Det er efter vores opfattelse utvivlsomt en vigtig del af forklaringen, og det er principielt ikke så ansvarsfrit, som bogen synes at antage. Mange af de sager, som gennemgås i bogen synes umiddelbart at være dækket af Ministeransvarlighedslovens

§ 5, stk. 2, som ikke blot forbyder en minister direkte at lyve over for Folketinget, men også at give Folketinget »vildledende oplysninger« eller »fortie oplysninger af væsentlig betydning«. At dette ansvar kun yderst sjældent håndhæves i praksis er en anden sag og en del af problemet.

Embedsmændene har dog også et ansvar. Muligvis har bogen fået en anelse for meget i forhold til at fremstille embedsmændene som ofre i spillet med politikerne, og man har i hvert fald i en del afsnit indtrykket af, at Jesper Tynell har kvitteret for sin tilsyneladende meget frie adgang til anonyme embedsmænds beretninger med en betydelig grad af empati for de vanskelige vilkår, som embedsmænd arbejder under. Embedsmændene kan også selv. Flere af dem giver i bogen udtryk for faglig stolthed, når de har anvendt mørkelygten mest elegant.

Og Folketinget selv? Har de ikke sovet i timen eller i hvert fald passivt lade stå til? Det kan næppe komme bag på de folkevalgte, hvoraf flere selv er tidligere ministre, hvordan forholdene i jernindustrien – ministerierne – i virkeligheden er.

Hvad er så konsekvensen af denne tingenes tilstand? Jesper Tynell betegner den udbredte praksis med brug af mørkelygten til at vildlede Folketinget som et fundamentalt problem for idealet om det oplyste demokrati, fordi Folketinget og offentligheden som følge heraf ikke sjældent føres bag lyset. Den pointe er ikke svær at forstå: Ville Folketinget have vedtaget at nedlægge amterne eller lægge arbejdsformidlingen over i kommunerne, hvis politikerne havde modtaget et korrekt beslutningsgrundlag i form af retvisende tal og konsekvensberegninger? Ville Folketinget have sagt ja til at gå i krig i Irak, hvis de havde vidst, at krigen efter embedsmændenes saglige vurdering formentlig var i strid med folkeretten? Vi får det aldrig at vide.

Værd at overveje

Og spørgsmålet er så: Hvad skal man gøre ved dette demokratiske problem? Her har forfatteren i bogens afsluttende perspektivering en række forskellige bud, som bl.a. handler om at styrke Folketingets adgang til uafhængig ekspertise, styrke embedsmændenes selvstændighed og mulighed for

at sige fra over politisk pression, samt styrke håndhævelsen af ministeransvaret. Efter vores opfattelse vil det næppe være fuldt tilstrækkeligt at opbygge en stærkere uvildig juridisk og økonomisk ekspertise i Folketinget, for embedsapparatet vil fortsat råde over den viden, som er afgørende for, at der kan træffes politiske beslutninger på et oplyst grundlag. Derfor er der næppe nogen vej uden om også at kigge på ondets rod – det politiserede, mørkelysende embedsapparat. Det primære ansvar for at løse problemet ligger selvsagt hos politikerne, men måske er der også anledning til en vis selvansagelse i embedsstanden?

Man kan – som Jesper Tynell foreslår – starte med at give spillerreglerne for god embedsmandsadfærd et reelt serviceeftersyn. Disse regler er i sig selv uskarpe, og embedsmandssystemet synes generelt selv at fortolke reglerne sådan, at de selv ikke kan lastes for politisering og mørkelygte-arbejdet.

Jesper Tynells forslag om at tydeliggøre disse principper er værd at overveje. Det vil give de embedsmænd, der har modet

til at sige fra, mere sikker grund under fødderne. Navnlig topembedsmænd har pligt til at sige fra over for politisk pres. Bogen viser dog, at ikke mindst topembedsmænd ofte tænker som politikere og derfor slet ikke behøver et politisk pres for at udtænke politisk ønskelige manipulationer af virkeligheden. Dilemmaet mellem embedsmændenes lydighedspligt over for ministeren og deres sandhedspligt over for Folketing og offentlighed bliver således langt fra altid sat på spidsen.

Bogen bekræfter fænomen

Med *Mørkelygten* har Jesper Tynell skrevet en vigtig bog. Med sin originale tilgang bakket op af grundig research får Tynell dermed kastet lys over et strukturelt fænomen og et alvorligt demokratisk problem, som hverken politikere eller den brede offentlighed nu bør kunne undlade at tage op til alvorlig diskussion.

Det vil dog næppe hindre, at mørkelygter af forskellig karakter i den kommende tid vil blive søgt rettet mod bogen. Kritikere vil kunne hævde, at det svækker bogens troværdighed, at disse stemmer har kunnet udtale sig risiko-

frit og derfor muligvis også har fortegnet virkeligheden. Det er dog svært at tro, at så mange embedsmænd uafhængigt af hinanden skulle medvirke ud fra dubiose motiver. Hertil kommer, at det billede, bogen tegner, passer godt til det indtryk, man må få, hvis man har fulgt med i de senere års mange 'sager' om ulovlig administration og vildledning af Folketinget. Bogen bekræfter et fænomen, som er velkendt for iagttagere.

Mørkelygten kaster nyt lys over den politiserede embedsmandsrolle. Hvis man som forfatteren tager idealet om et oplyst demokrati alvorligt, er det første skridt politisk at anerkende, at der her virkelig er et alvorligt problem. Og her har bogen tilsyneladende allerede haft en effekt.

Så måske er der alligevel lys for enden af mørkelygten?

politik@information.dk

Michael Gøtze er professor i forvaltningsret ved Det Juridiske Fakultet, Københavns Universitet. Jens Elo Rytter er professor i forfatningsret samme sted

Hvorfor tror vores børn og unge mon at der skal alkohol til for at være social?

TrygFonden inviterer til debat og brunch om danskernes alkoholkultur

Hvorfor drikker vi mere pr. indbygger end i alle de lande, vi normalt sammenligner os med? Og er det uproblematisk at give den alkoholkultur videre til vores børn?

Debatten indledes af overlæge Henrik Rindom, der som behandler igennem årtier har fulgt udviklingen i vores alkoholvaner, og sognepræst Morten Skovsted, talsmand for forældre-netværket i Alkohol & Samfund. Ordstyrer: Journalist Mogens Gyde.

Arrangementet finder sted søndag den 9. november kl. 9.15-12.00 i Mogens Dahl Koncertsal, Snorresgade 22, København S. Vi serverer brunch kl. 9.15. Debatten begynder kl. 10.00. Det er gratis at deltage, men vi har et begrænset antal pladser. **Tilmeld dig i dag på trygfonden.dk**

TrygFonden søndagsuniversitet

TrygFonden varetager TryghedsGruppens almenyttige arbejde. TryghedsGruppen er hovedejers i forsikringsselskabet Tryg og skaber værdi og tryghed gennem langsigtede investeringer og almenyttige uddelinger.

Leder

Ferguson om igen

Det hele var så forudsigeligt og alligevel undgåeligt, da en storjury bestående af ni hvide og tre sorte nævninge mandag aften i St. Louis afviste at rejse sigtelse mod en hvid politibetjent, der havde dræbt en sort teenager i august, og forstaden Ferguson eksploderede i et blindt raseri. Optøjerne kostede heldigvis ikke nogen livet, selv om politiet rapporterede at have hørt over 100 våbenskud, et dusin bygninger blev antændt, og mange forretninger blev plyndret af hvide og sorte demonstranter.

Protesttog var forudsigelige, fordi demonstranter havde planlagt dem lang tid i forvejen. At de straks forvandlede til optøjer skyldes i høj grad Michael Browns stedfar, Louis Head, som efter at have trøstet sin hulkende hustru begyndte at skrike i retning af Fergusons politistation: »Burn this shit down!« I dagene op til storjuriens afgørelse havde forældrene ellers opfordret til en fredelig reaktion.

En indestængt vrede over en overvejende hvid politistyrkes åbenlyse fokus på at overvåge og antaste sorte teenagere i amerikanske storbyer er fuldt ud forståelig. USA lever stadig med arven fra slaveri og racediskrimination. Men at erklære krig mod politi og det civile samfund i Ferguson, fordi en storjury ikke går den vej, pøblen kræver, svarer til at ophæve retssikkerheden. Demonstranternes motto – No Justice, No Peace – er i strid med retsstatens principper.

Problemet ligger i retsproceduren. Storjuriyen burde have været etnisk mere repræsentativ. Hemmelige forhør af vidner skabte mistro. I lyset af de modsigende vidnesbyrd om forløbet burde juryen have rejst sigtelse mod politibetjent Darren Wilson, hvilket er normen i den slags sager. En åben og transparent retssag kunne have tjent som udgangspunkt for dialog og indbyrdes forståelse i Ferguson og hele USA – en forudsætning for at forbedre forholdet mellem sorte borgere og politiet.

burch

Dagens kronik

Fornuftige og nøgterne analyser af ISIL og deres handlinger synes at blive overskygget af et massehysteri, der sælger aviser og stemmer. Det gør det vanskeligere at komme problemet ISIL til livs

Anton Asklund Johnsen
Analytiker ved Forsvarsakademiet

Ansvarshavende chefredaktør: Christian Jensen
Adm. direktør: Mette Davidsen-Nielsen
Dagens forsideredaktør: Majken Klintø

Klummen af Lasse Jensen

Når de traditionelle danske medier lider, er det ikke, fordi danskerne ikke efterspørger deres produkter. Det er, fordi store udenlandske digitale mellemmand som Facebook stryger reklamekronerne

En af de mest udbredte sygdomme i brede dele af den danske nyhedsjournalistik er fascinationen af breaking news. Sygdommen bygger på den antagelse, at befolkningen rammes af nyhedshungersnød, hvis ikke den konstant fodres med en opdatering, en ny kilde, en ny vinkel, en ny udvikling.

En anden udbredt antagelse er, at sociale medier langsomt, men sikkert forsyner flere og flere mennesker med nyheder – og at en hel generation langsomt, men sikkert vender sig bort fra de etablerede nyhedsmedier, der derfor kun ser døden i øjnene. Dagbladene taber til Facebook, flow-tv taber til Netflix, gammeldags radio taber til podcast. Tekst taber til levende bil- leder ...

Dommedagsprofeterne buldrer på den ene side, de nye mediers paradisprofeter på den anden. Alle er enige om, at der er sket voldsomme ændringer i brugernes adfærd, og at nye platforme, ikke mindst smartphones og tablets, på afgørende vis har ændret millioner af menneskers måde at bruge medier på.

Danmark er et vidunderligt laboratorium. Vi er gennemdigitaliserede, vi er verdensmestre i digitalt mediebrug. 90 procent af befolkningen er på nettet, 66 procent har smartphones, 41 procent har anskaffet sig en iPad eller en anden tablet.

Men alligevel er vi ret traditionelle, når det drejer sig om, hvordan vi forbruger nyheder. Det har lektor Rasmus Kleis Nielsen og professor Kim Schrøder fra Roskilde Universitet i samarbejde med Universitetet i Oxford netop udgivet en rapport om. Knastør, som forfatterens tidligere undersøgelser, men overbevisende.

Det ultrakorte sammendrag er, at danskerne på tværs af generationer stadig foretrækker de etablerede nyhedsmedier som kilde til nyheder. Nye, rent digitale medier som avisen.dk spiller kun en marginal rolle. Og kun syv procent af befolkningen får breaking news via nettet. Rapporten konkluderer, at de »etablerede danske nyheds-

medier står stærkt i Danmark i forhold til mange andre lande, men store udenlandske digitale mellem-mænd spiller en stor og stadig voksende rolle i vores mediebillede«. (Læs: Google og Facebook og i stigende grad Apple og Amazon.)

Rapporten afslører indirekte, at debatten om, hvorfor og hvordan

ler at en af 'vennerne' har lavet en fantastisk cheesecake.

Rapporten viser ganske rigtigt, at flere søger og bruger informationer (og nyheder), der direkte angår dem selv eller deres egne interesser eller personlige liv. Men selv de unge fastholder tilsyneladende brugen af etablerede medier. De

traditionelle medier har altså ikke leen hængende over hovedet, fordi ingen efterspørger deres produkt. Det, der til gengæld truer dem, er økonomien, fordi tidsforbruget flytter milliarder af annoncekroner væk fra de traditionelle kommercielle nyhedsmedier til de store udenlandske digitale mellemmand.

Det er tydeligt, at der er behov for endnu mere forskning og viden om ændringen i vores medieforbrug.

Man kan frygte, at selv om de etablerede nyhedsmedier stadig står stærkt i danskernes nyhedsforbrug, så arbejder ubønhørlige økonomiske processer imod dem. Og nogle af dem lever til og med i en falsk forestilling om, at breaking news og mere video i netnyhedsstrømmen er nøglen til succes. Det er det næppe, ifølge forskerne. Gammeldags tekst og billeder virker tilsyneladende stadig bedst! Alle arbejder næsten desperat på at finde nye måder på at tjene penge på. Den endegyldige opskrift kender ingen.

Man kan frygte det værste og håbe på det bedste. Den seneste forskningsrapport giver fortsat grund til håb for de etablerede medier. Brugere skal bare overtales til at betale for deres produkter.

debat@information.dk

Lasse Jensen er mediejournalist.

Klummen er udtryk for skribentens egne holdninger

Det ultrakorte sammendrag er, at danskerne på tværs af generationer stadig foretrækker de etablerede nyhedsmedier som kilde til nyheder. Nye, rent digitale medier som avisen.dk spiller kun en marginal rolle

Kronik

Illustration: Josephine Kyhn /
iBureauet

DR gør det ikke nemmere at være ledig

Med tv-udsendelsen 'Den dag de fremmede forsvandt' giver DR de ledige eneansvaret for deres situation og hælder dermed sprit på et mediebal, som allerede brænder stærkt. Det bliver stadig sværere for os ledige at bevare motivationen og holde den faglige stolthed i hævd

Af Taja Brenneche

Forleden fortalte jeg min søster, at jeg havde læst om en konference, som jeg syntes lød spændende. Men jeg var gået i stå ved tilmeldingsblanketten, hvor to ud af tre obligatoriske felter gjorde mig ilde til mode. Af navn, stilling og organisation kan jeg kun prale af at have en af delene.

»Du er i gang med selvstigmatisering,« sagde min søster. »Det er helt almindeligt. Samfundet stigmatiserer de arbejdsløse, og på et tidspunkt begynder de fleste at vende kritikken indad.«

Således belært af en socialrådgiverstuderende på første år så jeg samme aften første afsnit af DR's udsendelse *Den dag de fremmede forsvandt*. Som en del af temaet 'Danmark på overførsel' sætter Danmarks Radio spørgsmålstejn ved, om det kan betale sig at tage lavtlønsarbejde, som primært er besat af udlændinge, frem for at modtage dagpenge. I programmet udsætter de en række arbejdsløse for et eksperiment for at vurdere, om arbejdsløse er villige til at tage lavtlønnede stillinger i stedet for at modtage dagpenge. Eksperimentet går ud på at tilbyde en håndfuld ledige lavtlønnede stillinger i en uge med mulighed for ansættelse, hvis de gør en god fi-

gur. En enkelt af programdeltagerne mødte ikke op på arbejde, en anden mødte for sent, mens en række kvinder bogstaveligt talt piskede rundt for at gøre hotelværelser rent på rekordtid.

Det, DR her præsenterer – helt uden at tage kritisk stilling – er urimelige arbejdsvilkår. Og dem skal ingen, hverken østeuropæere, asiater eller danskere, udsættes for. Det er sagen uvedkommende, hvilken nationalitet arbejdstageren har. Det er derimod vedkommende, at vi i et samfund som det danske har råd til ikke alene at betale folk en anstændig løn, men også at tilbyde dem arbejdsglæde og trivsel. Det er ikke for meget at forlange. Som en deltager i eksperimentet påpeger:

»Det her er faktisk ikke i orden. Det er at udnytte nogen, som ikke har andre muligheder.«

Befolkningen knokler

På baggrund af programmet konkluderer DR indirekte, at arbejdsløse er kalkulerende og vælger job ud fra, hvor meget det giver i løn, sammenlignet med hvad man kan få på dagpenge. Det er sprit på et mediebal, som allerede brænder stærkt. Ifølge en undersøgelse foretaget af tænketanken Ceva har den måde, medierne forholder sig til de ledige på, ændret sig markant i løbet af de seneste 20 år. Hvor ledigheden tilbage i 1993 primært blev tillagt samfundsstrukturer, er det altså i dag den enkelte ledige, der får skylden for sin situation.

Og den fremstilling af de ledi-

ge siver ud til befolkningen. Min egen far har betroet mig, at hvis ikke han kendte min situation, ville han afgjort have mistro til de ledige og have svært ved at forstå, hvorfor det er så svært for dem. Var han alene blevet præsenteret for mediernes historier, havde han altså optaget den holdning, at ledighed er selvforskyldt.

Det gør det bestemt ikke nemmere at være ledig. Det er drøjt nærmest at blive beskyldt for frivilligt at lukrere på – og spille – offentlige midler, mens resten af befolkningen knokler.

Cirkus hos den anden aktør

For at tale om spildte offentlige midler, så lad os et øjeblik fjerne sigtekorset fra de ledige og rette det mod de andre aktører, som jobcentre kan overlade beskæftigelsesindsatsen af ledige til. På papiret skal de hjælpe de ledige i beskæftigelse. I realiteten oplever jeg det som et værre cirkus.

I manegen er det coach-uddannede konsulenter, der underholder med peptalks og selvindlysende fakta ophøjet til videnskabelige analyser. De illustrerer pointer med løst håndtegnede kurvediagrammer, for enhver ved, at i

dette djøfiserede *new public management*-samfund kan man sige mere med en graf, end man kan sige med ord. De jonglerer med tal og statistikker, med faglige og personlige kompetencer og betydninger, at der er masser af job derude. De er bare usynlige. Så vi skal ud og sælge os selv. Og de er fulde af gode ideer til, hvordan man kan peppe sit cv op, finde på en mere fængende overskrift til sin LinkedIn-profil eller brænde igenem med sin personlighed på 30 sekunder. Mere skal der ikke til for at skille sig ud.

Publikumsrækkerne bugner af veluddannede, interessante og kvalificerede mennesker, som er tvangsindlagt til forestillingen, fordi de risikerer at miste retten til dagpenge, hvis de ikke møder op. Det er nemlig systemets logik, at vi kommer nærmere et job ved at møde jævnlige til cirkusforestilling hos den anden aktør.

Det ville alt sammen være meget komisk, hvis ikke det var så tragisk. De andre aktører lægger deres indsats i slipstrømmen på den diskurs, at ledighed er den enkeltes ansvar.

Liv i nysgerrigheden

At modtage afslag på afslag, møde lukkede døre og gang på gang løbepanden mod en mur er ikke befordrende for hverken selvværd eller motivation.

For mit eget vedkommende fylder systemet og alle dets regler så meget i min hverdag, at min akademiske nysgerrighed, geist og glæde fortøner sig som noget knap synligt i baggrunden – som solen bag et tæt skydække på en grå decemberdag. Og ja, jeg selvstigmatiserer.

Så for at bryde den negative spiral deltog jeg i den der konference. I trods skrev jeg 'ledig' under stilling, og '·' under organisation – selv om det var fristende at bruge skyggebetegnelsen 'freelancer'. Og konferencen var spæn-

dende og inspirerende, og den ruskede liv i min akademiske nysgerrighed. Den mindede mig om, at det er her, jeg kan bidrage.

Let røven

Hvad angår motivation er løn noget af det sidste, jeg tænker på, når jeg søger et job. Og det er jeg ikke ene om. Se bare på de mange praktikstillinger og ansættelser med løntilskud, kandidater tager. Da det ret beset er at arbejde gratis (mod at opnå erfaring ganske vist), er det altså ikke lønnen, der driver dem til at tage den slags ansættelser. Desuden er det ifølge en undersøgelse foretaget af KarriereVejviseren generelt for akademikere, at de vægter højt fagligt niveau, når de søger job.

Arbejdsglæde og trivsel er mine største ønsker for et arbejde. Derfor er jeg motiveret til at søge job, fordi jeg brænder for mit fag, og der er ikke noget, jeg hellere vil, end at bidrage med, hvad jeg har spenderet syv år på universitetet på at oparbejde en specialviden om. Men det er svært, når systemet konstant spænder ben for den motivation, og det omgivende samfund synes at have den mening, at jeg bør lette min røv fra sofaen. Der bør være plads til, at vi alle kan ønske arbejdsglæde og trivsel i hverdagen.

I virkeligheden er der for få job til for mange hænder. Det betyder ikke at hænderne er ukvalificerede. Det er ikke de lediges skyld og heller ikke kun de lediges problem. Det er et fælles samfundsproblem, som det ville klæde politikerne at tage ansvar for og forsøge at løse.

Og kære medier, tro på, at vi ledige hellere end gerne vil i arbejde. Vis os den respekt at omtale os og vores situation i det lys.

kronik@information.dk

Taja Brenneche er geograf og ledig

DR konkluderer indirekte, at arbejdsløse er kalkulerende og vælger job ud fra, hvor meget det giver i løn, sammenlignet med hvad man kan få på dagpenge

DANMARK I KRIG Dag 70

■ Værnsfælles Forsvarskommando havde i går intet nyt om de danske kampfly, der for tiden flyver missioner over Irak fra Ahmad al-Jabar-basen i Kuwait. Den seneste opdatering blev offentliggjort 26. november, altså for to uger siden. Her oplyste Forsvaret, at Danmark siden den første mission 16. oktober har fløjet 74 missioner og smidt i alt 60 bomber.

■ Fra slagmarken: 12 medlemmer af en regeringstro shiamilit mistede i går livet, da krigere fra Islamisk Stat (IS) indledte et angreb ved at sprænge sig selv i luften nord for Bagdad, Iraks hovedstad. IS-krigerne kørte en Humvee, et amerikansk produceret pansret køretøj, ind i en skole, som shiamiliten brugte som base. Herefter beskød de øvrige IS-krigere medlemmerne af shiamiliten med maskinpistoler og mortérgranater.

Også i går blev seks dræbt i en række bombeangreb inde i selve hovedstaden. Det bekræfter en række kilder på gaden, hospitaler og i militæret over for Reuters. Islamisk Stat og dens allierede sunnimilitser har mistet en smule terræn i Irak, siden islamisterne for et halvt år siden med de sort-hvide faner stormede ind over Nordirak og indtog storbyen Mosul. Men oprørsgruppen, der har mange udenlandske krigere blandt sig, har stadig kontrol over store dele af landet og angriber på mange fronter, skriver bl.a. Reuters. Shiamilitser, der i går var mål for en serie angreb i og omkring Bagdad, støtter den irakiske hær, der sammen med de kurdiske styrker nordpå får støtte af de vestlige kampfly, herunder fire danske F-16-fly fra det sydlige Jylland.

■ Siden 8. august har den amerikanskledede koalition udført 1.241 luftangreb, heraf 694 i Irak og 537 i Syrien.

■ Information følger løbende udviklingen i luftkrigen mod Islamisk Stat, som Danmark tilsluttede sig 2. oktober 2014.

■ Du kan se mange flere oplysninger om koalitionsangreb på Informations temaside på www.information.dk.

raun

Demokratiprotester er nået til vejs ende

De langvarige demokratidemonstrationer i Hongkong vil muligvis blive afsluttet i dag, men det betyder langt fra, at problemerne for lokalregeringen og kommunistpartiet i Beijing er slut

Af Martin Gøtttske
Korrespondent, Beijing

Meget tyder på, at de mest sejlivede protester på kinesisk jord i årtier vil ende i dag, hvor demokratidemonstrationerne i Hongkong ikke agter at gøre modstand mod politiets planer om at fjerne dem fra de centrale områder af Hongkong, som de holder besat.

Studerenterlederne, der har ført an i protesterne, forventer, at det vil markere afslutningen på de to og en halv måned lange protester,

der har været en stor politisk udfordring for Hongkongs regering og centralstyret i Beijing.

Politiet i Hongkong har meddelt, at det vil sætte 7.000 betjente ind for at rydde hele det centrale protestområde i Admiralty-distriktet, hvor demonstranter har omringet regeringens hovedkvarter, og et mindre protestområde i forretningsdistriktet Causeway Bay.

Politiets tidligere forsøg på at rydde dele af protestområderne har ført til voldelige sammenstød mellem politi og demonstranter, men Alex Chow, leder af Sammenslutningen af Studerende, siger, at hans

gruppe ikke vil gøre aktiv modstand mod den forvarslede politiaktion.

»Vi vil opretholde den civile ulydighedsånd – forblive fredelige og acceptere de juridiske konsekvenser af vores handlinger,« siger han ifølge Hongkong-avisen South China Morning Post. De studerende vil fredeligt sidde og vente på politiet, og det vil »markere enden på denne fase af besættelsen,« siger Alex Chow.

Joshua Wong, lederen af en anden studentergruppe, Scholarism, som gik i sultestrejke i over 100 timer sidste uge, opfordrede også til ro og orden.

»Vi respekterer lov og orden og vil forblive ikkevoldelige,« siger han til South China Morning Post.

En nydannet gruppe, der hedder Student Front, advarer dog om, at dens medlemmer muligvis vil modsætte sig politiaktionen.

»Vi mener ikke, der er noget galt

i gøre modstand mod vold,« siger en af gruppens grundlæggere.

Ingen fremskridt

Protestbevægelsen, der er utilfreds med, at Beijings kommunistiske styre vil forhåndsgodkende politiske kandidater til posten som Hongkongs regeringschef, og som kræver frie, demokratiske valg, begyndte i slutningen af september, hvor hundredtusinder af Hongkong-borgere demonstrerede i gaderne. Men i de sidste adskillige uger har det blot været nogle få hundrede demonstranter, som har holdt de centrale områder i den tidligere britiske kronkoloni besat, og demonstrationerne har ikke medført konkrete fremskridt. Regeringen har erklæret protesterne illegale, og forhandlinger mellem lokalregeringen og studenterlederne har været uden resultat, og centralstyret i Beijing

Demokrati forkæmpere begyndte i går at flytte telte fra vejen foran Hongkongs International Finance Centre (IFC) og Admiralitetet, da de er blevet varslet om at politiet rydder dem af vejen i dag. De holder stadig fast i fredelig civil ulydighed som protestmiddel. Foto: Tyrone Siu

til forhandling, var også frugtesløst. Samtidig viser opinionsundersøgelser, at den folkelige støtte til besættelsen af centrale byområder, der har blokeret for trafikken, også langsomt er svundet ind.

Jean-Pierre Cabestan, professor i samfundsvidenskab ved Hongkong Baptist University og ekspert i kinesisk politik, siger dog, at det langt fra betyder, at der ikke er stor støtte i Hongkongs befolkning til demonstranternes målsætning.

Bevægelsen er i laser

»Der er mindre folkelig støtte til demonstranternes taktik, men der er fortsat stor støtte til kravet om frie valg,« siger han. Den tidligere britiske kronkoloni nyder en stor grad af autonomi med sit eget økonomiske og juridiske system og beskyttelse af frihedsrettigheder. Blandt mange borgere i Hongkong er der anklager om, at Beijings krav om at forhåndsgodkende politiske kandidater, vil reducere valghandlingen i byen til et pseudodemokratisk valg, som endnu engang vil resultere i en politisk leder, der er højere grad vil adlyde Beijing frem for at repræsentere Hongkong-befolkningens interesser.

»Der er stor skuffelse og resignation over, at regeringen ikke har været villig til at indgå nogen form for kompromis,« siger Jean-Pierre Cabestan, der mener, at protestbevægelsen nu »hænger i laser« og udfordringen bliver, siger han, »at finde nye måder at presse regeringen i Hongkong og styret i Beijing til indrømmelser«.

Han ser dog ikke tegn på, at kommunistpartiet i Beijing på den lange bane vil tillade frie demokratiske valg i Hongkong, specielt af frygt for, at demokratikravene skal sprede sig til resten af folkerepublikken. Samtidig vil centralstyret ikke risikere, at hongkongerne vælger en regeringschef, der ikke er loyal over for Beijing-styret.

»Men hverken regeringen i Hongkong eller Beijing skal nu tro, at de har vundet kampen,« siger Jean-Pierre Cabestan.

»Årsagerne til demonstrationerne er langt fra løst, og det kan betyde, at Hongkong går en yderst turbulent fremtid i møde, hvor protester og folkelige ulydighedsbevægelser hele tiden vil dukke op.«

mago@information.dk

Vi respekterer lov og orden. Vi vil opretholde den civile ulydigheds ånd – forblive fredelige og acceptere de juridiske konsekvenser af vores handlinger

Alex Chow
Leder af Sammenslutningen af Studerende

Noter

Rekordmange flygtninge dør i forsøget på at nå Europa

■ 3.419 personer ud af 207.000 er indtil videre omkommet på turen til EU's kyster i år, oplyser FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, der samtidig opfordrer regeringerne i Europa til at tage mere ansvar for at redde flygtningenes liv.

Flere end 207.000 personer er siden årets begyndelse draget ud på den farlige tur over Middelhavet. Det er næsten tre gange så mange, som under borgerkrigen i Libyen i 2011, oplyser UNHCR. 60.051 siger, at de kommer fra Syrien, mens 34.561 fortæller, at de er fra Eritrea. Ritzau

Medvedev: Sanktionerne skader russisk økonomi

■ Rusland kan blive tvunget til at ændre sit nationale budget for 2015, hvis de økonomiske betingelser ændres markant. Det siger premierminister Dmitrij Medvedev i et interview til flere russiske medier, hvori han konstaterer, at Ruslands økonomi skades af Vestens sanktioner.

»Hvis de økonomiske forhold ændres betydeligt, må vi tage vores økonomiske scenarier op til fornyet overvejelse og eventuelt træffe beslutninger om at ændre budgettet. Men det sker ikke endnu, siger den russiske regeringsleder.

USA's præsident, Barack Obama, siger, at han tvivler på, at den russiske leder, Vladimir Putin, vil ændre kurs i striden om Ukraine, før hans politik bliver udfordret af en dårlig økonomisk situation i Rusland.

Dmitrij Medvedev. Foto: Tass

Obama siger, at Putin står for »en nationalistisk, bagudskuende linje, som skræmmer nabolandene og undergraver Moskvas økonomi«. Ritzau/AFP

Håbets julekalender

Hver dag i december beder Information en række samfundskritiske personer om at tænde et håb for læserne

Inger Støjberg

Politisk ordfører for Venstre og tidl. minister.

– *Hvad er det mest positive, der er sket i Danmark i 2014?*

»Noget, der gjorde mig glad i det forløbne år, var, da den lille thailandske pige Im kom tilbage til Danmark. Hun var blevet fanget i nogle helt urimelige regler og var blevet udvist sammen med sin mor. Det var rigtig fint, at vi i Folketinget i fællesskab fik rettet op på det. Der var i hvert fald meget glæde i familien og hele lokalsamfundet, da hun kom hjem. Så det husker jeg som noget af det mest positive.«

– *Hvad er så det mest positive, der er sket i verden i 2014?*

»Det mest positive, der er sket i verden i år er nok, at verden stort set står samlet i kampen mod Islamisk Stat, og at dette sammenhold har udmøntet sig i en vilje til at bekæmpe denne totalitære og onde ideologi, som Islamisk Stat står for. Dette er blevet en krig mod en undertrykkende ideologi og ikke en krig mellem religioner.«

– *Hvad er dit største håb for 2015?*

»At Islamisk Stat bliver nedkæmpet, men jeg må ærligt indrømme, at jeg tror, at det kommer til at tage flere år, inden friheden sejrer i regionen, så befolkningen kan leve i frihed og demokrati.«

– *Hvilken person repræsenterer håb?*

»Uden tvivl den 17-årige Malala Yousafzai, der var den ene af årets modtagere af Nobels Fredspris. Hun er – for mig – et symbol på kampen for frihed, ligestilling og retten til uddannelse.«

– *Hvad gør dig rigtig glad?*

»Det gør mig rigtig glad, når jeg er sammen med min kæreste og hans to børn, og vi har tid til at lege, lave mad eller opleve noget sammen.«

– *Hvordan gør du andre mennesker glade?*

»Jeg forsøger at være flink og hjælpsom over for dem, der er omkring mig, og så bager jeg nogle gange til dem. Det, ved jeg, gør dem glade, for det spreder ofte hygge på kontoret.«

cda

